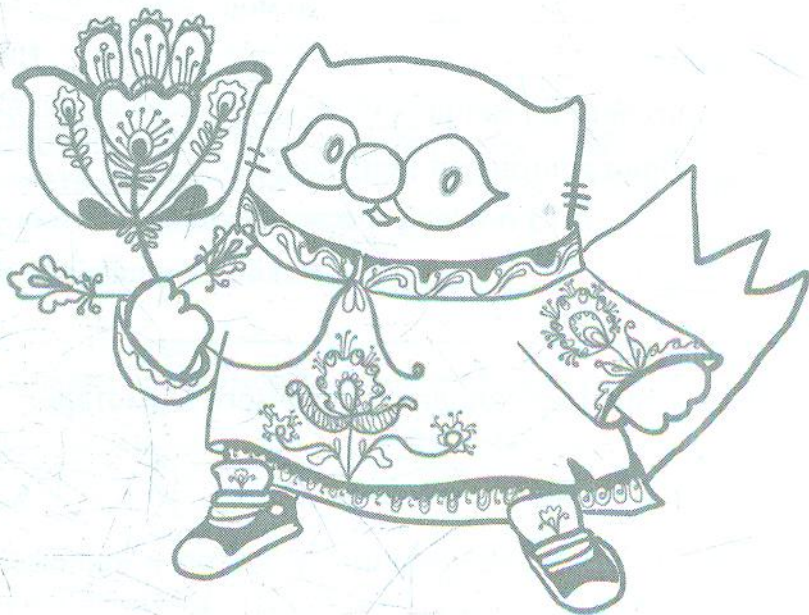

ЯПОНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

Момотаро, або Хлопчик-Персик

☺ Що ви знаєте про Японію?

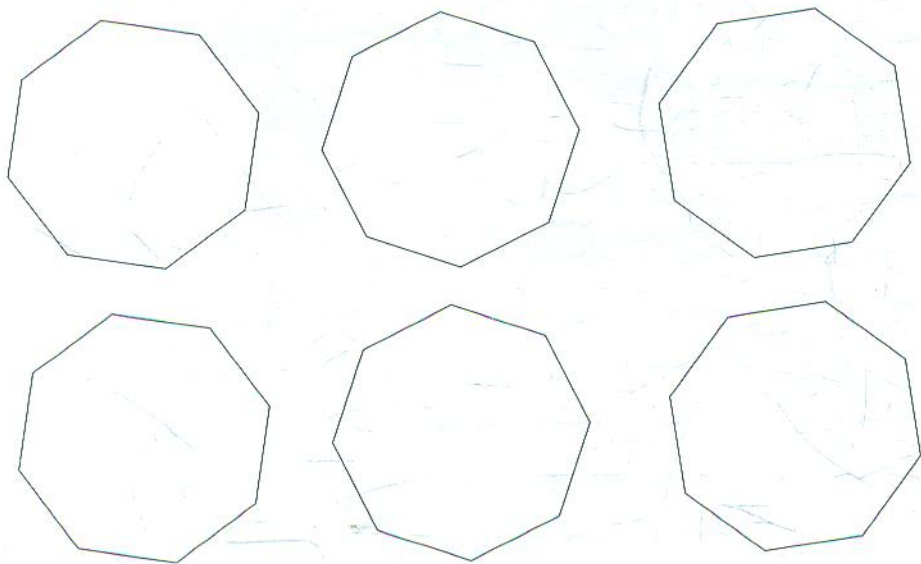
Розфарбуйте малюнок і напишіть Котові Інжиру лист про Японію. Розкажіть у листі про три факти, які вам відомі про цю країну.

2) 1. Розкажіть Котові Інжиру казку про Момотаро від імені головного героя твору. Використайте підказки.

Я народився із квітки _____ . Моїми батьками стали _____ і _____ .
Моєю улюбленою стравою є _____ , бо _____ .
Коли я вирішив вирушити в подорож підкоряти _____ , то моя _____
напекла мені _____ . По дорозі я зустрів і затоваришував із _____ .
Вони допомогли мені здолати _____ .
Я повернувся додому щасливий із _____ .
А мої батьки назвали мене _____ !

2. Напишіть у зірочках складники перемоги Момотаро.

3. Порівняйте образ Момотаро із Котигорошком. Заповніть таблицю.

	Момотаро	Котигорошко
<i>Родичі</i>		
<i>Подвиги</i>		
<i>Помічники</i>		

4. За допомогою довідникової літератури та інтернету дослідіть острови Японії. Напишіть, які з них є найбільшими (2–3). Висловіть власне припущення, звідки й куди йшов Момотаро боротися із чудовиськами. Обґрунтуйте.

Найбільшими островами Японії є _____

Я вважаю, що Момотаро прямував на острів _____

_____, тому що _____

5. Намалюйте комікс (у стилі манґа) за одним із епізодів казки про Момотаро.

- 6. За допомогою інтернету доберіть японські прислів'я (3–4), що стосуються подій і вчинків персонажів у казці «Момотаро, або Хлопчик-Персик».

- 7. Уявіть, що Момотаро живе в сучасному світі. З ким би він вступив у боротьбу? Хто б йому допомагав?

- 8. За допомогою довідникової літератури та інтернету спроекуйте елементи вбрання для персонажів-людей казки «Момотаро, або Хлопчик-Персик». Намалюйте і назвіть їх.

- 9. Установіть відповідність. Простежте за змінами головного героя в казці. Доберіть характеристику до періодів його життя.

<i>Персонаж</i>	<i>Характеристика</i>
1) персик;	а) гладкий;
2) хлопчик;	б) опецькуватий;

Кажуть, перед смертю все життя пролітає перед очима за одну мить. Брешуть. Я побачив лише один тиждень. Тиждень, що так само нестерпно, аж до млості, пахнув яблуками.

* * *

— Рома! Ро-о-о-о-ма! Роман!

Тітчин голос виколупував мене зі сну безжально, ніби обценьками.

— Ромка! Ти чуєш чи ні?! Тобі персональне запрошення снідати треба? Вставай, бо до вечора будеш голодним, мені ніколи за вами бігати!

Тітка Лідка стояла наді мною в улюбленій позі руки в боки. Я спробував відмахнутися від неї і накрився подушкою, та тітка видерла її з моїх рук.

— Вставай, бо подзвоню і розкажу матері, як ти куриш за гаражем!

Після цих слів мене підкинуло з ліжка й поставило на рівні ноги. Тітка — широка, як діжка, у своїй рясній спідниці, запнута білою хусткою — скривилася, глянувши на мене.

— Ох і робітник з тебе, Ромко! І де була моя голова, коли я погодилася взяти тебе на збір яблук... — вона похитала головою.

— Тьоть Лід, не починайте, я швидко поїм і готовий, — мені страх як не хотілося, щоб інформація про мої цигаркові грішки досягла материних вух.

Мені було тринадцять років. І я вперше був у Криму.

Мама відправила мене в Карасівку до тітки Ліди, батькової сестри, побачити море. Ну і заробити трохи грошей на зборі яблук. За п'ять днів тут на морі я так і не побував, зате ці чортові яблука мені вже снилися. А все через скутер. Рік я уламував матір купити його, якраз Антоха із сусідньої вулиці думав свій продати. Але мати була незворушна: нема грошей.

— Ромка, ти як маленький, — виговорювала мені. — Я тобі їх що, намалюю? Он, хочеш, подзвоню тітці Лідці в Крим, у них якраз сезон яблук у вересні. Поїдеш — заробиш. Та й море хоч понюхаєш...

— А школа? — здивувався я.

— Та яка там школа... — махнула рукою мама. — З твоїми оцінками тиждень погоди не зробить, візьму довідку у фельдшерки, що ти хворів. Хоч якась користь буде з твого, прости Господи, батька...

Мій «прости Господи» батько жив через дві вулиці, але очі при зустрічі зі мною ховав. Я навіть не пам'ятаю, коли він пішов від нас, — здавалось, ми з мамою завжди були вдвох. Я вчився в одній школі зі своєю зведеною сестрою — батькова дочка від іншої жінки була молодша за мене на чотири роки — і навіть жодного разу з нею не говорив. Мама забороняла, та й у мене самого навіть думки не виникало почати розмову з донькою зрадника.

А батько саме ним і був.

Як не дивно, але мама зберегла хороші стосунки з батьковою сестрою. Вони вітали одна одну на всі свята, а тітка Лідка навіть кілька разів приїздила до нас у гості, демонстративно не завітавши до батька та його нової сім'ї.

Тому ідея чкурнути до тітки на заробітки видалась мені напрочуд вдалою, тим паче, що в цей час не треба буде

ходити до ненависної школи. Уже наступного вечора мама посадила мене на поїзд, а зранку на вокзалі мене зустріли тітка Лідка з дядьком Савіком. Я їхав на задньому сидінні їхньої старої деренчливої іномарки і думав про скутер.

Своїх дітей у тітки з дядьком не було. Не знаю, що там і як, але для обох це був другий шлюб і саме до дядька Савіка тітка Лідка кілька років тому переїхала в Крим. Мати навіть припускала, що тітчина прихильність до неї була пов'язана саме зі мною, і постійно бубоніла, щоб я не сварився з тіткою, – як-не-як, а я був її єдиним спадкоємцем. Про батькову доньку від іншої вона чомусь забувала. Втім, як і сама тітка Лідка.

Дорогою до Карасівки я спитав про море. Проте тітка мала інші плани.

– Та яке там море! – виплюнула вона слова у вікно разом із лушпинням від смаженого насіння. – Думаєш, ми його бачимо, те море? Зберемо яблука, то потім Савік тебе відвезе, подивишся. Правда, Савік?

Дядько лише кивнув. Він узагалі переважно мовчав, тоді як тітка теревенила без упину навіть із насінням у зубах. Мені дядько запам'ятався сутулим типом у розтягнутій майці, з чорною щетиною на обличчі та втомленими очима. Він багато курив і чвиркав крізь зуби слиною, винувато зіщулюючись під поглядом тітки, коли вона гримала: «Я ж тебе просила як людину – не харкатись!» – але все одно плювався, коли дружина відверталася.

Погодувавши нас із дядьком нашвидкуруч приготованим сніданком із яечні з помідорами, білого хліба з маслом і чаю, тітка Лідка звеліла вантажити в машину ящики та їхати в сад. Я зітхнув і сів на передне сидіння. Шум небаченого моря вже майже стихнув у моїх вухах.

Дорогою в машину підсіли ще двоє робітників – місцеві батько й син. Батька звали Булат, а хлопця, на вигляд

мого однолітка, – Темур. Я зрадів, що буде з ким поговорити і, можливо, навіть покурити, та Темур із першого погляду видався не надто балакучим. Булат перекинувся кількома словами з дядьком – про погоду, врожай і ціни, а хлопець лише мовчки дививсь у вікно. Я крадькома поглядав на нього у дзеркало. В Темура була золотава шкіра – чи то від природи, чи то від щоденного перебування під кримським сонцем, і я мимохіть порівняв його засмагли руки, що стирчали з рукавів футболки, зі своїми білими, аж синюшними, і порівняння точно було не на мою користь. Іще в нього було чорне блискуче волосся і великий орлиний ніс. Насправді удома я б назвав такого, як Темур, «хачиком» і не став би з таким навіть говорити. Але тут, далеко від дому, мені відчайдушно треба було на когось спертися і з кимось подружитися. Темур, за відсутності інших кандидатів, цілком підходив на таку роль.

Сад виявився великою ділянкою, засадженою молодими, але вже високими яблунями. Жовті, зелені, рожеві, червоні – яблука були всюди. Яблучний аромат тут був таким стійким, що вже за годину мені стало від нього млосно. Ми працювали у парах: я з дядьком, Темур – із батьком. Ми з Темуром зривали яблука на деревах у відра, а дорослі обривали плоди з драбин. Перше відро я набрав за п'ять хвилин. Дядько похмуро глянув у нього, потім на мене й сказав, що всі побиті яблука доведеться їсти мені самому на вечерю. Я пхикнув, але став зривати та класти яблука так ніжно і обережно, наче знімав із ялинки скляні новорічні іграшки. Усі наповнені відра дядько Савік шарами викладав у ящики. Через кілька годин під деревами стояла їх ціла батарея.

– Семеренко, Кандиль Сінап, Голден Делішез, Гуль-тая Пембе, Аврора кримська... – перераховував дядько, тичуючи пальцем у ящики, і раз по раз спльовував під ноги.

Виглядав задоволеним, навіть звична похмурість на обличчі пом'якшала.

Пообідали ми тут-таки, у саду. Побитими яблуками. Догризши п'ятий качан, я зрозумів глибинний зміст фрази «хоч жопою жуй». Вона була саме про ці клятві яблука. Але далекий образ Антохиного скутера додав мені сил, і до вечора я так нагарувався, що вже не міг ані підняти руки, ні нахилитися. Темур із батьком тільки підсміювалися з мене – така важка робота була для них звичною.

Я сидів, прихилившись спиною до стовбура яблуні, поки вони втрюх із дядьком вантажили ящики в «газельку», що приїхала забрати врожай. Водій розрахувався із дядьком Савіком, той відрахував кілька купюр Булату. Це вселило в мене надію.

– Поїхали, Романе, – гукнув мене дядько Савік і сховав гроші в кишеню.

Розчарований тим, що зараз мені не заплатять, я поплів до автівки. Переднє сидіння вже зайняв Булат, тож мені довелося сісти поруч із Темуром. Він дивився у вікно, а потім повернувся до мене й несподівано запитав:

– Гуляти будеш?

Я кивнув, хоч все моє тіло кричало про те, що хоче лише завалитися в ліжку й померти.

– Я знайду по тебе через годину, – усміхнувся рівними білими зубами Темур.

Я знову кивнув і відкинув голову назад, заплющивши очі. Кожна вибоїна, в яку потрапляли колеса дядькової машини, прошивала тіло струмом болю. Клятві яблука... Скутера не так вже й хотілося.

Очі в мене почали злипатися ще під час вечері. Тітка базікала з набитим смаженою картоплею ротом, а дядько мовчки працював щелепами, пережовуючи курячу ногу. Я вже доїв

политу кетчупом картоплю і мріяв лише про те, щоб Темур не прийшов.

Але він прийшов. Загримав у металеву хвіртку так, що тітка зірвалася зі стільця і кинулася до вікна.

– Кого там принесло?

– Темур до Ромки прийшов, – дядько був незвично балакучим.

– А, цей...

Оце «цей» мене чомусь неприємно різонуло. Я відсунув стілець і піднявся, подякував за вечерю.

– Ти ж недовго, завтра зранку на яблука, – тітка уважно на мене дивилася. – І без коників. Не заблукай там...

Дядько глянув на тітку, але змовчав. Я відповів, що за годину буду, і вийшов надвір.

З Темуром ми обійшли все село, купили чипси в магазині й облазили недобудований клуб. Тобто чипси купив Темур за зароблені на яблуках гроші. Я б купив іще пива, але своїх грошей у мене не було, а в нього я просити не став – не пацанськи якось. Коли, похрумкуючи чипсами на порослих бур'янами сходах «заброшки», я спитав Темура, чому він замість школи працює, той відповів:

– Надолужу. Взимку тут роботи нема, а поки вона є, ми працюємо. Ти ж теж не в школі.

– Точняк, – погодився я. – Хочу купити скутер. А ти?

– А я ще не вирішив, чого хочу в житті, – він усміхнувся, ніби соромлячись. – Ти на морі був?

– Ні, дядько обіцяв повезти, коли яблука зберемо. Поїхали разом?

Темур запустив руку в пакет із чипсами.

– Якщо твоя тітка дозволить.

Того вечора я повернувся пізно. Щоб зайти у двір, довелося грюкати у ворота. Відчинила тітка з ліхтариком. Насвітила